SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 21/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2002 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť R. D., bytom Bratislava, M. M., bytom Bratislava, A. L., bytom Bratislava, a PhDr. H. H., bytom Bratislava, ktorou namietajú porušenie svojich ľudských práv bývalými obvodnými národnými výbormi, a to Bratislava I, Bratislava II a Bratislava IV, a Okresným úradom Bratislava II postupom pri vybavovaní ich žiadostí o navrátenie nehnuteľností, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť R. D., M. M., A. L. a PhDr. H. H. o d m i e t a pre neprislušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 21. februára doručené podanie R. D., bytom Bratislava, M. M., bytom Bratislava, A. L., bytom Bratislava, a PhDr. H. H., bytom Bratislava (ďalej len „navrhovateľky“), nazvané „Sťažnosť – porušenie právnych predpisov a ľudských práv“. Navrhovateľky namietajú, že bývalé obvodné národné výbory, a to Bratislava I, Bratislava II a Bratislava IV, a Okresný úrad Bratislava II porušili § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a ich bližšie neurčené ľudské práva tým, „... keď ako neprislušné správne orgány

nepostúpili naše podania príslušnému správnemu orgánu, teda pozemkovému úradu“. Naviac Obvodný národný výbor Bratislava II listom č. Fin/1653/90 výslovne oznámil: „Vašu žiadosť vedieme v evidencii a po účinnosti nových právnych noriem, na základe ktorých bude možné uplatniť si vlastnícke nároky, budeme vo veci konať.“

Okresný úrad Bratislava II rozhodnutím č. j. 343/97/OPPaLH/Tk z 25. júna 1998 R. D. nepriznal právo ku v ňom uvedeným nehnuteľnostiam, lebo svoj nárok uplatnila na príslušnom orgáne až 15. mája 1997, hoci tak mala urobiť v prekluzívnej lehote do 31. decembra 1992. Okresný úrad Bratislava II teda neuznal podanie právneho predchodcu navrhovateľky K. D. urobené voči iným orgánom do konca roka 1992.

Proti uvedenému rozhodnutiu podala R. D. 28. júna 1998 odvolanie Krajskému súdu v Bratislave, ktorý napadnuté rozhodnutie rozsudkom sp. zn. 27 S 134/98 z 29. septembra 1998 potvrdil a osvojil si v zásade právnu argumentáciu Okresného úradu Bratislava II.

Ústavný súd vyhodnotil podanie ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), lebo táto predstavuje jediný typ podania, ktorým sa môže občan domáhať ochrany svojich práv pred ústavným súdom.

Podľa tvrdenia navrhovateliek došlo k porušeniu ľudských práv konaniami obvodných národných výborov, a to Bratislava I, Bratislava II a Bratislava IV, v rokoch 1990 až 1992. Ústavný súd vznikol 17. marca 1993. Ústavný súd poskytuje ochranu pred porušeniami základných práv a slobôd, ku ktorým došlo po jeho vzniku alebo ktoré po jeho vzniku pokračujú. Z obdobného právneho názoru vychádzal ústavný súd už napríklad vo svojich rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 26/95 a sp. zn. III. ÚS 98/01.

Rozhodnutie Okresného úradu Bratislava II č. j. 343/97/OPPaLH/Tk už bolo preskúmané Krajským súdom v Bratislave, čo vylučuje príslušnosť ústavného súdu, lebo podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, iba ak o nich nerozhoduje iný súd. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nemožno pokladať

vo vzťahu k navrhovateľkám za arbitrárne a ústavný súd nie je príslušný preskúmať jeho právnu argumentáciu. Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 15/94 vyslovil: „Ústavný súd SR nemôže nahrádzať procesné úkony všeobecných súdov a ani rozhodovať namiesto nich v občianskoprávnych veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov.“ Uvedený právny názor je použiteľný aj po účinnosti ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. z 23. februára 2001, ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Preto ústavný súd nemôže v právnej veci navrhovateliek, tak ako sa toho domáhajú, vyniesť nový rozsudok.

Nedostatok príslušnosti ústavného súdu zaoberať sa ústavnou sťažnosťou navrhovateliek nie je možné odstrániť. Preto ich ústavný súd nevyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti ani na odstránenie jej vád.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.